Economia | Anton Monner | Actualitzat el 23/09/2020 a les 09:21

Conseqüències de les fusions bancàries

«Catalunya s'ha quedat despullada de banca pròpia. La Caixa, aquella entitat tan nostra, l'han convertida en el primer banc espanyol»

Les actuals fusions bancàries es produeixen per raons polítiques i econòmiques. Cap fusió té en compte el servei a les persones i a les empreses, motiu pel qual foren creades.

Catalunya va ser una de les precursores de la banca amb les taules de canvi que funcionaven a Barcelona durant els segles XIII i XIV. Fins i tot anteriorment, els jueus catalans ja prestaven diners als reis per a les campanyes militars i als emprenedors pels seus negocis. On existien negocis i moviments econòmics, la banca era necessària. I vet aquí que durant els darrers segles van anar sorgint les caixes que cobrien les necessitats de la gent que vivia al territori, a poblacions d'emprenedors, de comerç i negocis en general, com Reus, Barcelona, Olot, Girona o Manresa. Banca que tenia per objecte fer negoci que significa guanyar diners però sempre actuant el més a prop possible de la gent per servir-los millor, captant els capitals dels seus amics i coneguts i prestar-los als que els poguessen necessitar, sempre salvaguardant la rendibilitat per la subsistència de l'entitat.

Però la fallida de Lehman Brothers va sacsejar el món de la banca mundial. Sobretot a economies com l'espanyola immerses en crèdits immobiliaris fallits per la crisi. Caixes nascudes de l'esforç d'una persona, o un grup, clarividents en el món de la banca, amb l'objecte principal de promoure l'economia del territori, van prosseguir el negoci amb aquest objectiu però introduint-se en els seus consells d'administració gent aliena que sense pensar-s'ho, a algunes, li canviaren el tarannà.

Nasqueren els sous astronòmics de consellers que res entenien d'economia i que sense adonar-se'n van anar prostituint l'essència bàsica del negoci bancari. I algunes, com va ser el cas de Caja Madrid, la corrupció es va prodigar com l'incendi que s'apaga amb gasolina.

Des de Madrid, que ramifica radialment les permissivitats perverses gràcies a les comunicacions centralitzades i influències que de la capital s'espargeixen als quatre vents, els contagis del virus funcionaren a la velocitat del so. Caixes d'estalvis productives, sanejades i ben dirigides, introduint gestors incompetents com el Sr. Blesa, posat a dit pel president Aznar per ser amics de pupitre, corromperen el sistema, agreujat per polítics especuladors que sense fer res i només accedint a la voluntat de la direcció cobraven sous escandalosos. Així arribaren les fusions bancàries espanyoles i la destrucció del teixit bancari català que tant havia treballat per les economies dels seus territoris i tants beneficis li havia reproduït.

Des de Madrid els governs estatals advertiren la possibilitat de destruir l'estructura bancària catalana, com ja ho havien fet en èpoques anteriors. També algunes -no totes- caixes nostres tenien problemes de subsistència però al govern del PP li va venir "com l'anell al dit" poder-les fusionar amb l'excusa de millorar la solvència.

La caixa més endeutada, més lligada a la corrupció i als polítics enganxats dins el seu engranatge, Caja Madrid, s'havia de salvar i engrandir incorporant caixes procedents d'arreu amb l'excusa de fer-la més productiva. I un economista de talla europea, reconegut per la seva fama, Rodrigo Rato, va prosseguir el negoci fins la ruïna total al so de la campana de l'IBEX 35.

D'aquí, en el pas del temps, Catalunya s'ha quedat despullada de banca pròpia. La Caixa, aquella entitat tan nostra, tan generosa amb l'obra social repartida per tot el territori, servida per

professionals ben pagats i animats a servir l'entitat i el país, l'han convertida en el primer banc espanyol, absorbint Bankia però perdent la personalitat per la qual va ser creada. Rajoy i el rei Felip VI, amb el beneplàcit d'alguns dels seus gestors, s'encarregaren de que perdés la seva essència i deixés de ser catalana, com també el Sabadell. I si poden, aviat, tots dos seran madrilenyens.

Què hem perdut amb tot això? Les persones no som ateses per professionals; les màquines ens donen diners i els saldos, i des d'elles podem transferir, cobrar o descomptar paper i disposar d'un crèdit. Salvarem la banca i matarem els negocis; haver monopolitzat el negoci bancari limitarà l'oferta. Algunes oficines s'hauran de tancar perquè les màquines supliran els serveis. El contacte humà del món del comerç desapareixerà. Els pobles es quedaran sense oficines. Els augments de comissions, per no existir competència, s'incrementaran. Les grans empreses dominaran per amistats i influències a la gran banca. Els seus consellers, sense treballar, cobraran sous estratosfèrics i el petit empresari, el pagès o l'autònom haurà de passar pel "tub ben estret" per aconseguir el crèdit que necessita per fer funcionar el seu negoci i crear llocs de treball.

Els obligats requeriments de la UE per fusionar bancs i caixes implicarà acomiadar a milers de professionals que haurem de pagar amb la butxaca de tots i no per la dels acomiadadors que, com dominaran els governs respectius, continuaran percebent beneficis estatals i s'estalviaran milers de milions. I, si el sistema no canvia, les aportacions pel sanejament del FROB mai es retornaran i es difuminaran com "les calces esgarrades". Però com és que a Alemanya, les petites caixes segueixen funcionant i afavorint el territori on operen?

Conseqüentment les fusions bancàries seran bones per les grans empreses, pels governants siguin de dretes o d'esquerres. Però gens bones per la majoria dels mortals. Els Srs. Guindos, Rajoy, Aznar i, també, Felipe González ens hauran deixat herències de gran prevenir que per benefici d'uns quants es convertiran en els bancs més grans d'Europa i del món.